

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννάτος

Δευτέρα 1η Ἰουλίου: Ἡ Ἑλλάς κρ. 10, 1η τῆ ἀλλοδαπῆ κρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχαῖαι ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1880
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἰταλικὴν—Γερμανὸν τῆς Δευτέρας: Ὁδὸς Σταθίου, 6.

Σφραγὶς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς.



Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγίδος εὐρίσκειται ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Παύλου Λάμπρου, ὁ δὲ κ. Α. Ζ. Μάμουκας, ὃν περιεκάλεσαμεν νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν, ἐσημείωσεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: « Ἄγνωστος εἶνέ μοι ὅπως ἡ σφραγὶς αὕτη. Ὁ μὲν γλύπτης, ὡς ἔστιν εἰκόσαι ἐκ τῆς συμπέφυκτος τῶν γραμμάτων «εἰςτηφωμένη τῆς πατρῴδος» ἦτο ἀλλοδαπός· ἡ δὲ σφραγὶς ἀνήκεν ἴσως εἰς Ἀρχὴν, ἢ Σωματεῖον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καθεστώς· καὶ προπαρασκευάζον τὰ τοῦ ἀγῶνος».

Παρατιθέμενοι τὴν σημείωσιν ταύτην τοῦ πολυτάτορος φίλου τῆς Ἑστίαις, καὶ παρακαλοῦντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅσοι τυχόν γνωρίζουσι τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς προκειμένης σφραγίδος, νὰ ἐπιστείλωσιν ἡμῖν ἀκριβῆ τινα περὶ αὐτῆς εἰδήσιν, ἀπαραίτητον νομίζομεν καθήκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὸν κ. Μάμουκα, ἀνδ' ὧν, πολυτίμων ἀληθῶς, εἰδήσεων παρέσχεν ἡμῖν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος, προθύμως πάντοτε ἀντλών ἐκ τοῦ ἀρθήτου ταμείου τῆς κινήσεως αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων σημειωμάτων, ὅσα διὰ κόπων μακρῶν συνήγαγε χάριν τῆς πατρίδος ἱστορίας, καὶ ὃν μικρὸν μόνον ἀτυχῶς μέρος καταρτίθη νὰ δημοσιευθῆ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος» (Τόμοι 11, ἐν Ἀθήναις, 1830-1852). Εὐκαταὸν ἀληθῶς ἤθελεν εἶναι νὰ δημοσιευθῆ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ἔργου τοῦ κ. Μάμουκα, ὅπερ συμπληρούμενον θέλει βεβαίως ἀποτελέσει ταμεῖον ἱστορικὸν μεγάλης ἀξίας, καὶ ὁδηγὸν ἀναπόφευκτον τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος. Σ. τ. Δ.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

[Μετάρρασις Ν. Κ. Φραντζῆ].

Α΄

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, σφοδρὸς δὲ συννεφώδης βορρᾶς ἐπηύξανε αὐτό. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃ τις τοὺς συνήθους ἐπὶ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων πε-

ριφερομένους ἀργούς ἀνθρώπους· οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν γραμματοκομιστῶν, οἵτινες ἔστρεχον μᾶλλον ἢ περιεπάτου, δὲν εἶχον ἱκανὴν ἐν τῇ ἀναπνοῇ τῶν θερμότητα, ἵνα υπερασπίσωσι τοὺς δακτύλους τῶν κατὰ τῆς καταψύξεως.

Νεανίς τις κατερχομένη τὴν ὁδὸν Βιδιέννης διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀνακτορικὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁδοῦ Βωζολαί. Τὸ τῶν ἀνακτόρων ὠρολόγιον ἐδείκνυε δεκάτην ὥραν.

Ἡ νεανίς αὕτη, σχεδὸν παιδίον ἔτι, διότι μόλις ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν, εἶχεν ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ἐμφαίνον ὄλην τὴν ὀδύνην τῆς δυσυχίας.

Οἱ κυανοὶ γλυκεῖς καὶ δειλοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφάνιντο πεφοβισμένοι, καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὄλη ἐξέφραζε θλίψιν ἀλγεινοτάτην.

Ἐφερε πενιχρὰν ἐσθῆτα καὶ ἔστρεμεν ὄλη ὑπὸ τοῦ ψύχους· πῖλος πενιχρὸς ὑπέκρυπτε κατὰ τὸ ἦμισυ τὴν ἐξαισίαν ξανθὴν κόμην τῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν στοὰν τῶν Βαλοῦ, περιπατοῦσα ἐγγύτατα τοῦ ἐμπροσθεν τῶν ἐργαστηρίων μέρους.

Μῆ ὄλον τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἀνεμὸν, ὅστις ἔπνεεν ὑπὸ τὴν στοὰν, ἔσταμάτα ἡ νεανίς ἀνά πᾶν βῆμα· βλέπων τις αὐτὴν κολλῶσάν τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν χρυσοχοσιῶν, κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι μεγίστην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν θαυμάζουσα τὴν λαμπρὰν ἔκθεσιν τῶν χρυσοῦν ἀλύσεων, τῶν ὠρολογίων, ἐνωτίων καὶ λιθοκολλήτων διαδημάτων.

Φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς ἐπέστρεψε πάλιν ἐξακολουθοῦσα νὰ ἴσταται πρὸ τῶν ὑέλων τῶν χρυσοχοσιῶν· τέλος δὲ ἀποφασίσασα ἀνοίγει τὴν θύραν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ εἰσέρχεται.

Μετὰ περιεργείας ὁ ἔμπορος ἀτενίσας αὐτὴν,

— Τί ἀγαπᾶτε, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὐτὴ διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συνεσταλμένης, ἀγοράζετε παλαιὰ κοσμήματα;

— Μάλιστα, ὅταν τὸ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενον ἔχει ἀξίαν τινά· μήπως ἔχετε κοσμήματα νὰ μοὶ πωλήσητε;

— Ἐν καὶ μόνον, κύριε· ἓνα δακτύλιον·

— Ὡ! δι' ἓνα δακτύλιον δὲν ἀξίζει κανὸν τὸν κόπον...

— Ἐχει ἀξίαν, κύριε.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δακτύλιος αὐτός; ἀντὸν κρατεῖτε, δεῖξατέ μοὶ τον.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρᾶν θήκην καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόον, ὅστις ἀνοίξας τὴν θήκην καὶ λαβὼν τὸν ἐν αὐτῇ χρυσοῦν δακτύλιον, ἐφ' οὗ ἦτο προσηρμοσμένος λαμπρὸς καὶ διαυγέστατος ἀδάμας, ἔρριψε βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τῆς νεάνιδος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ πῶς κόσμημα τοιαύτης ἀξίας εὐρίσκετο εἰς χεῖρας ἐπαίτιδος.

— Ὁ δακτύλιος εἶναι πράγματι ὠραῖος, εἶπε, καὶ ὁ ἀδάμας οὗτος—διότι εἶναι ἀληθῆς ἀδάμας—ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

— Πόσον δύνασθε νὰ τὸν ἀγοράσητε, κύριε; εἶπεν.

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπόπτου ὕφους.

Ὁ ὑπάλληλός του ἐπλησίασεν, ἵνα θεωρήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν δακτύλιον.

— Κόρη μου, ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος, δὲν ἀγνοεῖς βέβαια, ὅτι πολλὰς ἐρωτήσεις ὀφείλει ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸν πωλοῦντα ἀντικείμενόν τι ἀξίας ὁ πρὸς ἃν τοῦτο πρὸς πώλησιν προσφέρεται.

Ἐρῶντα ἐκάλυψεν αἰφνιδίως τὰς παρειὰς τῆς νεάνιδος.

— Δὲν εἴξευρον . . . ἐψέλλισεν ἡ κόρη.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Αἰμιλιανή.

— Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά σου;

Ἡ νεάνις ἔτι μᾶλλον ἐρυθρίασασα ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Δαγγλάδ.

Ὁ ἔμπορος ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου του.

— Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ὁδὸς νέα Κοκενάρδ ἀριθ. 18.

— Ἐχει καλῶς δύνασαι τῶρα νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς εὐρέθη εἰς χεῖράς σου τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀντικείμενον;

— Εἶναι ἰδικόν μου, κύριε.

— Ἰδικόν σου; εἶπεν ὁ ἔμπορος ἐκ νέου ἐξετίζων αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ποῖος σοῦ ἔκαμε τόσον ὠραῖον δῶρον;

Ἡ νεάνις δὲν ἀπήντησε καὶ ἐφαίνετο λίαν τεθορυβημένη.

— Δὲν σοῦ τὸ ἐχάρισαν τὸ δακτυλίδι τοῦτο, ἔ; ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, καὶ θὰ μ' εἴπῃς ὅτι τὸ εὕρηξες.

— Ὄ! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη δακρύουσα, μήπως ὑπεθέσατε; . . .

Ὁ χρυσοχόος καὶ πάλιν ἐπέδωκεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ δακτύλιου περιστρέφων αὐτὸν εἰς τοὺς δακτύλους του, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην μετὰ μεγαλειότητος προσοχῆς.

— Ὄ! εἶναι λίαν παράδοξον, εἶπεν αἰφνης

τὸ δακτυλίδι τοῦτο . . . νομίζω ὅτι τὸ ἀναγνωρίζω. Λαβὼν δ' ἐκ τῆς τραπέζης μικρὸν ἐργαλεῖον χαλύβδινον, ἐστήριξε τὴν ἀκρὰν αὐτοῦ εἰς μέρος τι τοῦ δεσμάτος τοῦ λίθου, καὶ ἐκίνησε μικρὸν ἀόρατον ἐλατήριο, καὶ ἡ τοῦ δακτύλιου σφενδόνη ἀμέσως ἤνοιξεν ὡς κάλυμμα λοβίσκου· ἔλαβε τότε τὸν φακὸν του καὶ ἤδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰς διὰ μικροσκοπικῶν χαρακτῆρων κεχαραγμένας ταύτας λέξεις.

Ἐρῶντα—20 Μαΐου 1822.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ἤμην λίαν βέβαιος τὸ σχῆμα τοῦ δακτυλιδίου μόνον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδάμαντος ἠδύναντο νὰ μὲ πείσωσι.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν νεάνίδα,

— Ποῦ τὸ εὗρες τὸ δακτυλίδι τοῦτο;

— Ὅχι, κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν τὸ εὗρον.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σ' εἴπω ὅτι τὸ ἔκλεψες; ὑπέλαβε διὰ τραχείας φωνῆς ὁ χρυσοχόος.

— Ὄ θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα. Νεύσαντος τοῦ χρυσοχόου ἐξῆλθεν ὁ ὑπάλληλος. Μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἡ νεάνις ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν—Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν χρυσοχόον, βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ τὸ ἀγοράσητε, εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσετε ὀπίσω τὸ δακτυλίδι μου.

— Ἀμέσως, περιμένε ὀλίγον.

— Βιάζομαι, κύριε, πρέπει νὰ φύγω.

— Ἠσύχασε, δὲν θὰ περιμείνης πολὺ, εἶπεν ὁ χρυσοχόος ἀλλοκότως μειδιῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ καταστήματος ἠνοιχθῆ καὶ δύο κλητῆρες εἰσῆλθον.

B'

Ὁ χρυσοχόος ἔδειξε τὴν νεάνίδα εἰς τοὺς κλητῆρας.

— Ὄ! Ὄ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶναι πολὺ νέα, ὥστε ἀπὸ τῶρα νὰ μετέρχεται τὸ αἰσχρὸν τοῦτο ἐπάγγελμα.

— Ἐχει προφανῶς συνενόχους, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

Βεθυθισμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς σκίψεις τῆς ἡ νεάνις ἤκουε χωρὶς νὰ ἐνοῆσῃ ὅτε ὅμως εἰς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας ἔλαβε τὸν βραχιονά της λέγων, «Ἐμπρὸς, ἀκολουθεῖτε μας», ἀνεσκίρτησε, καὶ ὡς ἀπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἐξεγερθεῖσα ὠπισθοχώρησε μέχρι τοῦ βᾶθους τοῦ καταστήματος, ῥίπτουσα περὶ ἑαυτὴν ὀλέματα ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Κύτταξε πῶς τὰ καταβᾶσεν ἡ κοπέλλα! εἶπεν εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν νεάνίδα «φθάνουν πλέον τὰ καμώματα· δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ νὰ διασκεδάσωμεν ἔμπρὸς . . .»

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη.

— Κ' ἐρωτᾷς ἀκόμη; θὰ σὲ πάρωμε μαζί μας;

— Νὰ μὲ πάρετε! . . .

— Κάνεις πῶς τάχα δὲν εἴξευρες τί περιμένει σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σου;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε.

— Μωρὲ δὲν κυττάξεις ἐδῶ πέρα τί ἀθῶο πλάσμα! μὰ τὸ ναὶ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα θαρρῆεις πῶς ἄμα γεννηθῶν, ἀρχίσαι καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀρκετὰ ὅμως ὠμιλήσαμεν· θέλεις ναὶ ἢ ὄχι νὰ μᾶς ἀκολουθήσης μετὰ τὸ καλόν;

— Καὶ πάλιν, κύριε, σὰς ἐρωτῶ διὰ τί θέλετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω;

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ γελᾶσας, — Διὰ νὰ σὲ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἀπήντησε, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν ἐμέ! ἐμὲ εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξε ματὰ φρίκης στρέψασα δὲ πρὸς τὸν χρυσοχόον τὸ γλυκὺ καὶ δακρυόεν βλέμμα της, — Ἄ! κύριε, τῷ εἶπε, πολὺ κακὸν εἶναι ὅ, τι ἐπράξατε, πολὺ κακόν! . . . Ἐπειτα δὲ εἰς τοὺς κλητῆρας ἀπευθυνομένη, — Κύριοι, εἶπε διὰ διακεκομμένης φωνῆς, τῶρα ἐννοῶ διὰ τί εἴσθε ἐδῶ· ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ συλλάβητε διότι ἠθέλησα νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδι. Ὄ! δὲν εἶμαι ἔνοχος, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, ἀφήσατέ με νὰ φύγω.

Οἱ κλητῆρες ἀμφιβρόχοντες ἔστυψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Δὲν λέγω ὅτι ἡ νεάνις αὕτη εἶναι κλέπτρια, εἶπεν οὗτος, ἀν ὅμως τὸ πολύτιμον τοῦτο κόσμημα δὲν ἐκλάπη, εἶμαι βέβαιος ὅτι εὐρέθη ἢ δεσποινὶς λοιπὸν ἰσχυρίζεται ὅτι τῇ ἀνήκει καὶ ὅτι δὲν τὸ εὗρε. . . .

— Ἐχει καλῶς, θέλει ἐξηγηθῆ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, ὑπέλαβεν ὁ κλητῆρ, πρέπει δὲ καὶ σὺ ὁ ἴδιος νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα νὰ καταθέσῃς τὴν μαρτυρίαν σου.

— Ὁ! εὐρέθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν συγχρόνως μὲ ὑμᾶς.

Τὰ δάκρυα καὶ αἱ παρακλήσεις οὐδὲν ὠφέλησαν τὴν νεάνίδα, ἦν οἱ κλητῆρες ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα.

— Δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἐπραττον κακῶς, ἔλεγεν ὀλολύζουσα· Ἄ! πολὺ τιμωροῦμαι!

Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν βλεπόντων αὐτὴν διερχομένην ἐν μέσῳ δύο κλητῆρων—«εἶναι κλέπτρια καὶ τὴν συνέλαβον», ἔλεγον περιφρονητικῶς.

Ἡ δυστυχὴς νεάνις ἀκούουσα ταῦτα ἄφινε νὰ πίπτῃ ἢ κεφαλὴ της ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ κρύψῃ αὐτὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων τὴν Ὀλβίαν καὶ τὸ αἰσχρὸς της.

Τέλος ἦλθον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, συνεπῆς δ' εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ χρυσοχόος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου τὴν αὐτὴν στιγμὴν, καθ' ἣν καὶ ἡ κατηγορουμένη.

Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὁ ἀστυνόμος συνωφρούθη, λαβὼν δ' ἀμέσως ὕψος ὑπερβαλλούσης αὐστηρότητος, προσεκάλεσε τὸν χρυσοχόον νὰ διηγηθῇ τί συνέβη ἐν τῷ καταστήματι τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ὅπερ καὶ ἐπράξεν οὗτος, καταθέσας συνάμα ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀνοικτὴν τὴν μικρὰν θήκην, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ὁ δακτύλιος.

— Ποῖα εἶναι καθ' ὑμᾶς, κύριε, ἢ κατὰ προσέγγισιν ἀξία τοῦ δακτυλιδίου τούτου; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Τὸ κόσμημα τοῦτο εἶναι μεγάλης ἀξίας, εἶπεν ὁ ἔμπορος· ὁ ἀδάμας μόνος ἀξίζει πλέον τῶν δύο χιλιάδων φράγκων.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν κύριόν του;

— Μάλιστα, κύριε, τὸ παρελθὸν ἔτος μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθησαν νὰ τὸ ἐπιδιορθώσω ὀλίγον, εὐκόλως δὲ τὸ ἀνεγνώρισα· ἀμφιβολία ἄλλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ, καθόσον ὑπὸ τὸ δέσιμον τοῦ λίθου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει διὰ μικροῦ ἐλατηρίου, ἀνεῦρον χρονολογίαν καὶ χαρακτῆρας τινος κεχαραγμένους. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἓνα τῶν πλουσιωτέρων πελατῶν μου, τὸν κύριον Δεσβίνον, ὁδὸς ἁγίου Φλωρεντίνου, ἀριθ. 6.

— Πάντα ταῦτα εἶναι λίαν σαφῆ· ἐνεργήσαντες τὴν ἐνώπιόν μου προσαγωγὴν τῆς νεάνιδος ταύτης, κύριε, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ καθήκόν σου ἐξεπληρώσατε, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

Ἀπευθυνομένης ἔπειτα εἰς τὴν νεάνίδα, ἦτις καθ' ὄλον τὸ ἀνωτέρω δικάστημα, δὲν ἔπαυσε κλαίουσα,

— Σὺ, τί ἔχεις νὰ εἴπῃς, τῇ εἶπεν· εἶσαι ἐνταῦθα ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ὀφείλεις νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. Ἐνεκα τῆς νεότητος καὶ ἔνεκα τῆς ἀπειρίας σου ἴσως ἢ δικαιοσύνη θὰ φανῇ ἐπιεικής· λέγε λοιπὸν.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶναι ἀληθές· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ· τὸ ἐπῆρα . . . Ἡ ὀμιλία της διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν.

— Καὶ πρὸ ὀλίγου, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ ἀστυνόμος, διὰ νὰ πωλήσῃς τὸ κόσμημα τοῦτο ἰσχυρίζεσθαι ὅτι σοὶ ἀνῆκε.

— Μάλιστα, κύριε, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμολογήσω . . .

— Ὅτι τὸ ἀφήρασες· εἶπέ μοι τῶρα, ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐξετέλεσες τὴν κλυπὴν ταύτην;

Ἡ νεάνις σπογγίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς,

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν, ἤμην πολὺ μικρὰ ὅταν ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου καὶ μ' ἐπῆρεν ἡ μάμμη μου, ἡ ὁποία καὶ μὲ ἀνέθρεψε. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην διεμεινομένη εἰς Κατέννην, ὅπως δὲ πολλάκις ἡ μάμμη μου μοὶ εἶπεν, ὑπῆρχεν ἄλλοτε πολὺ πλουσία· ὅταν ὅμως μὲ παρέλαβεν, ἦτο ἄνευ περιουσίας σχεδὸν ἔνεκα δυστυχῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρός μου καὶ αὐ-

τῆς. Ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας δὲν ἠδυνήθη νὰ περισώσει τίποτε ἄλλο ἢ μικρόν τι κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον, κατατεθειμένον παρά τινι πέριξ τῶν Παρισίων συμβολαιογράφῳ, ἀπέφερεν αὐτῇ εἰσόδημα ἀρκετὸν ὥστε νὰ ζῆ λίαν μετρίως· ἂν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγὼ εἶχον γείνει μέγα βάρος εἰς τὴν καλὴν γραίαν μάμμην μου, δὲν ἠθέλησεν ὁμοίως αὐτῇ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἵνα μάλιστα μοὶ δώσῃ τὴν πρόεπουσαν ἀνατροφὴν καὶ μὲ θέσῃ εἰς ἐκπαιδευτήριον, ἠναγκάσθη νὰ υποβληθῇ εἰς μεγάλας στερήσεις. Πρὸ τινων μνηῶν ὁ συμβολαιογράφος ὁ ἔχων τὰ χρήματα τῆς μάμμης μου ἐγένετο αἰφνης ἄφαντος, ἔμαθε δ' ἡ μάμμη μου ὅτι διηυθύνθη οὗτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφ' οὗ ἐπώλησε τὸ γραφεῖόν του καὶ παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ πάντα τῶν πελατῶν του τὰ χρήματα· τὴν φορὰν ταύτην ἦτο πλέον ἐντελῶς κατεστραμμένη, καθόσον δὲν τῇ ἔμενεν ἄλλο ἢ ἑκατοντάδες τινὲς φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκονομήσει δι' ἐμὲ, ὅταν ἠθελον λάβει τὸ δίπλωμά μου. Τὸ δίπλωμά μου, ὁμοί! δὲν τὸ ἔλαβον, διότι ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐκπαιδευτήριον ἕνεκα ἐλλείψεως χρημάτων πρὸς πληρωμὴν μιᾶς τριμηνίας.

»Μαθοῦσα ἡ μάμμη μου παρά τινος κυρίου τῆς Καιένης ὅτι ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἐν Παρισίῳ συγγενεῖς πλουσίους, καὶ πεισθεῖσα εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ κυρίου τούτου ὅτι δὲν θὰ ἐπραττε κακῶς μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους, ὅπου ἴσως θὰ κατώρθωνε νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν ἀποζημιώσιν τινα, ἐπώλησε τὰ ἐπιπλά της καὶ παραλαβοῦσα καὶ ἐμὲ ἦλθεν εἰς Παρισίους.

»Μόλις ὁμοίως ἐλθοῦσα ἡ δύσμοιρος ὑπερεβδομηκονταῦτις μάμμη μου ἠσθένησε· ὁ κόπος τοῦ ταξειδίου καὶ ἡ ταραχὴ ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῶν χρημάτων της, μᾶλλον δὲ ἴσως ἡ περὶ τοῦ μέλλοντός μου ἀνησυχία της συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ τὴν καταβάλλωσι.

»Χάριν τῆς προσφιλοῦς μοι ἀσθενοῦς ἀφήσαμεν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ τὸ ἀθλιον δωμάσιον, ὅπερ κατεῖχον ἐν τινι ξενοδοχείῳ, καὶ ἐνοικίασαμεν δύο μικρὰ δωμάτια κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ, τὰ ὁποῖα ἐστόλισα ὅπως ὅπως· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁμοίως ἡ μικρὰ χρηματικὴ παρακαταθήκη μας εὐρέθη σχεδὸν ἐξηντημένη.

»Καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς μάμμης μου ἔγραψα πλείστα ἐπιστολάς πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, οὐδεμίαν ὁμοίως ἐλάβομεν ἀπάντησιν· βλέπουσα λοιπὸν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐμένουμεν ἄνευ ὀβολοῦ, ἐσκέφθην ὅτι ἀπόλυτος παρίστατο ἀνάγκη νὰ εὕρω ἐργασίαν· εἰζεύρω νὰ βράπτω, νὰ κεντῶ, νὰ πλέκω, ἀλλὰ δὲν ἐγὼ γινώσκον τίνα ἐν Παρισίῳ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνην, φαίνεται, εἰς ἐμὲ, καθόσον οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπετάθην ἠθέλησε ποτὲ νὰ μοὶ δώσῃ ἐργασίαν, ὥστε εἰς οὐδὲν μὲ ὠφέλησε τὸ θάρρος καὶ ἡ καλὴ μου θέλησις.

»Μοὶ ὑπέδειξαν ἐργαστήριόν τι, ἐνθα ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ δεχθῶσιν, ἀλλ' ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἀφίνω μόνην ἐπὶ δώδεκα καὶ πλέον ὥρας καθ' ἑκάστην τὴν ἀσθενῆ μου, πράγμα ἀδύνατον· ἠδυνάμην ἐπίσης νὰ παραδίδω μαθήματα γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ μουσικῆς προσέτι, τάχιστα ὁμοίως ἐνόησα ὅτι ἐπίσης καὶ περισσότερον μάλιστα δύσκολον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίας ἢ τὸ τῆς βραπτρίας.

»Ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος προφανῶς εἶχεν ἐξασθενήσει, εἰς τὸ μέρος θαυῶς τοῦτο τῆς διηγήσεώς της ἐντελῶς ἐξέλιπεν· ἐστήριζεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐκλονήθη, καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τοὺς βραχίονας ἐνός ἐκ τῶν κλητῆρων.

Οἱ τῆς θλιβερᾶς ταύτης σκηνῆς μάρτυρες ἐθεώρησαν ἀλλήλους· ἐπὶ τῶν τέως σκυθρωπῶν προσώπων των ἀνεγίνωσκε τις ἡδὴ τὴν συμπάθειαν.

Εἰς τῶν κλητῆρων ἐψέλλισε τὴν θλιβερὰν λέξιν.

»Ἡ πεῖνα!

Γ'

Τοποθετήσας τὴν δυστυχῆ νεάνίδα ἐπὶ ἀνακλίντρον ὁ ἀστυνόμος ἤνοιξε σκευοθήκην, ἐνθα εὗρεν οἶνον καὶ ζάχαριν, ἐν ᾧ δὲ παρεσκεύαζε ποτὸν δι' αὐτὴν προσκαλέσας τὸν ὑπηρετὴν του,

— Σπεῦσον, εἶπεν, εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον καὶ φέρε θερμὸν ζωμόν.

»Ροφήσασα ἡ νεάνις ὀλίγον οἶνον μετὰ ζαχαρῶς ἠσθάνθη ἑαυτὴν καλλίτερα, τὸ δὲ βλέμμα της εἰδείκνυε πόσον συνεκινήθη διὰ τὴν περιποίησιν ταύτην.

— Δὲν ἔφαγες λοιπὸν σήμερον; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ἀστυνόμος.

— Οὐτε χθὲς, κύριε, ἀπήνητησεν αὐτῇ.

— Ὁμοίως, κύριε, ἀπήνητησεν αὐτῇ, καὶ ἡ φωνὴ του ἐγένετο ἡμερωτέρα.

— Καὶ πῶς εἶσαι τώρα;

— Πολὺ καλλίτερα, κύριε.

— Δίσθάνεσαι ἑαυτὴν ἀκούοντως ἰσχυρὰν, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν διήγησίν σου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Προσφιλὴς κόρη, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ νόμος εἶναι ἀκαμπτος ἐν τῇ αὐστηρότητί του, ὑπάρχουσιν ὁμοίως περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ πολλὴ αὐστηρότης του μετριάζεται. Ἄν ὅ,τι μέχρι τοῦδε εἶπες ἦναι ἀληθὲς, ὁποῖονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ σφάλμα σου, ἡ δικαιοσύνη θὰ φανῇ συμπαιθὴς καὶ ἐπιεικής· ἐξακολουθεῖ, σὲ ἀκούομεν.

— Κύριε ἀστυνόμω, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου ἐψεύσθην, ὅ,τι σὰς διηγήθην εἶναι ἡ θλιβερὰ ἀλήθεια. Προσπαθοῦσα νὰ μὴ δεινώσω τὴν θέσιν τῆς μάμμης μου, ἐξηκολούθησεν, ἐθεώρησα χρέος μου νὰ τῇ ἀποκρύψω τὴν κατάστασίν μας· ὅταν ὁμοίως ἐξώδεσσα καὶ τὸν τε-

λευταῖον ὀβολόν, ἠναγκάσθην νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς αὐτὴν· ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ λίαν σκληρὰ. «Βλέπω ὅτι οὐδεμίαν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα, μοὶ εἶπεν ἡ μάμμη μου· ὁ Θεὸς μολαταῦτα εἶναι μέγας καὶ θὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ... Ἀναμένονσαι τὴν ἐκ τῆς θεῖας Προνοίας βοήθειαν δυνάμεθα νὰ ἐνεχυριάσωμεν ὅ,τι πολυτίμων ἔχομεν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐνδύματά μας. Διὰ νὰ εὕρῃς λοιπὸν χρηματικὸν τι ποσόν, πώλησον ἡ δὸς ἐνεχυρὰ τὰ πάντα, νὰ μὴ ἀποθάνῃς τῆς πείνης, προσφιλεστάτη μου· τοῦτο μόνον σοὶ παράτηρῶ, προσέθετο, ὅτι μεταξὺ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων ὑπάρχει δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον, πωλούμενον, αὐτὸ μόνον δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὰ πρὸς διατροφὴν δι' ἕν ἔτος καὶ πλέον· τὸ δακτυλίδιον ὁμοίως τοῦτο εἶναι ἐνθύμισις τοῦ σιζύγου μου καὶ πάππου σου, καὶ δὲν θέλω κατ' οὐδένα λόγον, Διμιλιανῆ μου, νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο μὴ τὸ ἐγγίσης».

»Ὁ ἀστυνόμος ἀπενίστασεν τὸν χρυσοχόον, ἠρώτησε τὴν νεάνίδα·

— Καὶ τὸ δακτυλίδιον εἶναι τοῦτο ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήνητησεν αὐτῇ ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μάμμης μου τὸ ἐπῆρα σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ τὸ πωλήσω. Ἄ! ἐὰν εἰξεύρατε!...

»Λυγμοὶ ἐκ νέου διεκόψαν τὸν λόγον τῆς νεάνιδος, ἥτις μετὰ τινος στιγμῆς ἐπανέλαβεν·

»Ἐξαιρέσει τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ἀσπροβρόχων, τὰ πολυτίμα τῆς μάμμης μου ἀντικείμενα, τὰ ἐνδύματά της, ὡς καὶ τὰ ἰδικά μου, μετέβησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ἔνεχυροδανειστήριον τοῦ πρασινοῦ Μοντμάρτ· ὁ χειμὼν εἶχεν ἐπέλθει ὦ! ὁ φρικώδης εἰς τοὺς πτωχοὺς χειμὼν! Προχθὲς διὰ τῶν τελευταίων ὀβολῶν ἠγόρασα ἕνα ἄρτον, ὀλίγα ζύλα καὶ βόειον κρέας διὰ τὸν ζωμόν τῆς μάμμης μου, ἡ ὁποία ἔφαγε καὶ χθὲς καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρῶτ' τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ζωμοῦ· ἐγὼ δὲν ἠσθάνομαι πείναν. Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς μὴ ἔχουσα πλέον ζύλα δὲν ἠναψα πυρὰν τὴν νύκτα οἱ ὀλολυγοὶ τῆς μάμμης μου μ' ἐξύπνισαν αἰφνιδίως· οἱ ὀδόντες της ἐτριζόν· τὴν ἠγγίσα καὶ ἦτο ψυχροτέρα τοῦ πάγου· ἐξηπλώθην τότε πλησίον της καὶ τὴν ἐπῆρα εἰς τοὺς βραχίονάς μου νὰ τὴν θερμάνω.

Οἱ δύο κλητῆρες ἀκούσαντες τὰς τελευταίας λέξεις τῆς νεάνιδος ἀπεχώρησαν εἰς γωνίαν τινα τοῦ γραφείου, ἵνα κρύψωσι τὰ δάκρυά των.

»Βλέπουσα τὴν μάμμην μου τόσως ὑποφέρουσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἔγεινα ἔξω φρενῶν, καὶ λησμονήσασα τὰ πάντα συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδιον... .

»Διηυθύνθη ὅσω ἠδυνήθη καλλίτερα τὴν μάμμην μου εἰς τὴν κλίνην της, καὶ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ πολὺ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ψυχός,

ἔθεσα ἐπ' αὐτῆς τὴν σινδόνην καὶ τὸ ἐφάπλωμα τῆς κλίνης μου, χωρὶς δὲ νὰ μὲ παρατηρήσῃ, ἐπῆρα τὸ δακτυλίδιον καὶ ἐξῆλθον. Ἴδού ἡ ἄλλη ἀλήθεια, κύριε ἀστυνόμω· ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι δὲν ἐπραξα καλῶς. . . Ἡ μάμμη μου ὁμοίως θ' ἀποθάνῃ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους, καθὼς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδιά. . . Πλησίον τοῦ παναγάθου Θεοῦ τότε θὰ παύσωσι πλέον τὰ δεινά μας καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!»

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ γλυκύτητος καὶ διὰ φωνῆς μαρτυρούσης τὴν συγκίνησίν του, ἂν καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὄσων εἶπες, δὲν δύναμαι μολαταῦτα ἀμέσως νὰ σὲ ἀπολύσω, θὰ σὲ κρατήσω λοιπὸν ἐνταῦθα μίαν ἢ δύο ἀκόμη ὥρας.

— Καὶ ἡ μάμμη μου, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη κλαίουσα.

— Μὴ ἀνησυχῆς περὶ αὐτῆς, καθόσον ἀμέσως θὰ μάθῃ...

— Ὁμοίως, κύριε, ἂν μάθῃ ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τῶν κυρίων τούτων, θὰ μὲ νομίσῃ περισσότερον ἔνοχον, καὶ τοῦτο δύναται νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ τῇ εἴπωσι τίποτε. Θὰ σοὶ φέρωσι τώρα ζωμόν καὶ ὅ,τι ἄλλα ζητήσῃς νὰ προγευματίσης ἐδῶ ἐν τῷ γραφείῳ μου, καθόσον ἔχεις μεγίστην ἀνάγκην προγεύματος. . .

»Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τὸν χρυσοχόον τῷ εἶπε·

— Λοιπὸν;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Εἴπαθε βεβαιῶς ὅτι δὲν ἀπατάσθε;

— Ὁμοίως, κύριε.

— Ὑπάρχει μέσον τι, διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ σαφηνισθῇ εὐθὺς ἡ ὑπόθεσις; θὰ στείλω νὰ προσκαλέσω τὸν πελάτην σας κύριον Δεσβίνον.

— Ἄν θέλετε, κύριε ἀστυνόμω, πηγαίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ ζητήσω, κύριε, πράγματι ὁμοίως προτιμῶ τοῦτο.

Τοῦ χρυσοχόου ἐξεληθόντος, ὁ ἀστυνόμος ἀπέλυσε τοὺς κλητῆρας, καλέσας δὲ τὸν γραμματέα του, «Θὰ μεταβῆτε παρευθὺς, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ ἀριθ. 18 νὰ λάβητε ἀκριβεστάτας πληροφορίες περὶ μιᾶς προβεβηκυίας ἀσθενοῦς κυρίας, ὀνομαζομένης Δαγγλάδ. . .

— Δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ μάμμη σου, κόρη μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ λάβητε λίαν ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῆς κυρίας Δαγγλάδ καὶ περὶ τῆς ἐγγωνῆς αὐτῆς, δὲν θὰ εἶπῃτε ὁμοίως τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἐξ οὗ νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι δι' οἰονδήποτε λόγον ἡ νέα ἐδῶ διατελεῖ ὑπὸ κράτησιν. Πιθανὸν ἢ κυρία Δαγγλάδ νὰ εὐρίσκειται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ τῇ εἶναι ἀναπόφευκτος βοήθειαι ἀμεσῶς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λάβετε εἰκοσι φράγκα διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγουσας

ανάγκας· θέλετε δώσει διαταγές, χωρίς να δηλώσετε τίς είστε, να μη λείψω τίποτε από την ασθενή, επί του αντικειμένου δε τούτου άφαιμαι καθ' ολοκληρίαν εις την ικανότητά σας· ανάγκη να εύρητε γυναίκα τινα, ήτις να διαμείνη παρά τῆ κυρία Δαγγλάδ και περιποιηθῆ αὐτήν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐγγονῆς τῆς. Ἐνοήσατε;

— Μάλιστα.

— Σπεύσατε λοιπόν, φίλε μου, και μη χάνετε μήτε στιγμήν.

— ὦ! κύριε, κύριε, ανέκραξεν ἡ Αἰμιλιανή, στρέφουσα πρὸς τὸν ἀστυνόμον τοὺς πλήρεις εὐγνωμοσύνης ὀφθαλμούς τῆς, πόσον εἶσθε καλός!

— Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, τέκνον μου, μόνον εἰς τοὺς ἐγκληματίας εἶναι ἐπίφοβοι, ἀπὴντησεν οὗτος.

Ἡ νεάνις ἔλαβε τὴν χεῖρά του και ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς.

Ἡ παρούσα ὑπόθεσις εἶναι λίαν μυσηριώδης, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνόμος, ἀφεύκτως ὁμως ἡ νεάνις αὕτη δὲν εἶναι ἔνοχος.

Δ'

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος τῆς νέας ὁδοῦ Κοκενάρδ και μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐκεῖ, ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του ἂν ἐν τῷ οἴκῳ κατοικεῖ κυρία τις ὀνομαζομένη Δαγγλάδ, καταφατικῶς δὲ ταύτης ἀποκριθεῖσης, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ τῆ ἦτο εὐγνώμων ἂν τῷ ἔδιδε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ τοῦ οἰκοφύλακος σύζυγος, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπλῶς μόνον ἤμπορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι εἶναι γερὸντισσα, ὅτι ἦλθεν ἀπὸ κάποιαν ἐπαρχίαν, ὡς φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀσθενής, και ὅτι ἀφ' οὗτου εὐρίσκειται ἐδῶ, τέσσαρας τώρα μῆνας, δὲν πιστεύω νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Γνωρίζετε εἰς ποίαν χρηματικὴν κατάστασιν εὐρίσκειται;

Ἐπάνω κάτω, διότι δὲν εἶναι δὰ και δύσκολον νὰ τὰ ἐνοήσῃ κανεὶς· ἡ κυρία αὐτῆ, κύριέ μου, ὑποφέρει ἀπὸ δυστυχίαν, και Κύριος οἶδεν ἂν ἔχει και τὸ καθημερινόν τῆς· ναὶ μὲν ἐνοίικια εἰς τὸν ἰδιοκτήτην δὲν χρεωστεῖ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ σύζυγός μου τῆς τὰ ἐζήτησεν ἐμπρὸς και τὰ ἔδωκεν ἐκεῖνη· τὰ μεταξωτά τῆς, τὰ κασμίριά τῆς, και δὲν ἤξεύρω τί ἀκόμη, ὅλα τὰ ἔβαλαν ἐνέχυρα, ἀλλὰ τί μὰς μέλει, αὕτη ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ ἐπιπλα διὰ νὰ πληρωθῶμεν μέλλοντα ἐνοίικια· τέλος πάντων σὰς λέγω, Κύριε, και πάλιν ὅτι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πέρα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνοήσῃ τὴν δυστυχίαν τῆς.

Ἡ κυρία Δαγγλάδ δὲν εἶναι μόνη, ὡς μοὶ εἶπον.

Ὅχι, ἔχει μαζί τῆς τὴν θυγατέρα ἡ νὰ

εἰπῶ καλλίτερα τὴν ἐγγονὴν τῆς, εὐμορφη ξανθοῦλα ζωὴ νάχη, μὰ ἀλήθεια εἶναι και λιγάκι ὑπερήφανη κοπέλλα, δὲν βγάζει ἄχνη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, δὲν μιλεῖ εἰς κανένα.

Δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ὑπερηράνεια ἴσως, κυρά μου· ἡ δυστυχία πολλαίκις κάμνει βωδὸν τὸν φιλότιμον ἄνθρωπον.

Δὲν εἶναι παράξενον, κύριε· ὅπως δήποτε ἡ μικρὴ αὕτη εἶναι πολὺ καλὴ κόρη, δὲν ἔξεύρετε πόσον φροντίζει διὰ τὴν γραίαν μάμμη τῆς, και ἔπειτα εἶναι φρόνημη, τιμιά

Σὰς εὐχαριστῶ, κυρά, διὰ τὰς πληροφορίας σας, σὰς λέγω δὲ ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ συνδράμω τὰς δύο δυστυχεῖς αὐτὰς γυναῖκας.

Χαίρω πολὺ, κύριε. Δὲν εἰμπορῶ παρά νὰ δημολογήσω, ὅτι ὠραίαν τῆ ἀληθεία πράξιν σὰς ἐπεφόρτισαν νὰ κάμετε.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἴδω τὴν νεάνιδα;

Αὐτὴν τὴν ὥραν ὄχι· ἐβγήκε τὸ πρωτὸ και ἀκόμη λείπει ἔξω· νομίζω—και σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ γείνη λόγος—ὅτι ἐπῆγε νὰ εὐρὴ χρήματα, διότι οὔτε ξύλα εἶδα νὰ ἀγοράσουν οὔτε ἄλλο τίποτε, και στοιχηματίζω ὅτι οὔτε ψωμί ἔχουν οὔτε φωτιάν με αὐτὸν μάλιστα τὸν καιορρίζον καιροῦν.

Ἀλλὰ τοιαύτη δυστυχία εἶναι φρικώδης!

Φρικώδης και φρικώδης, τί λόγος; κύριε.

Φρονῶ ὅτι δὲν ἀπατώμαι πιστεύων ὅτι εἶσθε ἐξαίρετος γυνή

Ὁ σύζυγός μου και ἐγὼ, κύριε, ἐν ἐλάττωμα μόνον ἔχομεν, ὅτι εἴμεθα πολὺ πτωχοὶ και ἡμεῖς.

Εἰς τρόπον ὥστε καλλίτερον δύνασθε νὰ ἐνοήσῃτε τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Θὰ σὰς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ παρατηρήσῃτε τίνος πράγματος ἔχει ἀνάγκη ἡ κυρία Δαγγλάδ, διὰ νὰ συσκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ γείνη.

Καλὸν θὰ ἦτο, νομίζω, νὰ περιμείνωμεν τὴν μικρὴν.

Ὅχι, διότι πιθανὸν νὰ βραδύνη, και ἂν, ὡς ὑποθέτετε, ἡ πτωχὴ ἀσθενὴς στερεῖται πυρᾶς και ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, ἀπάνθρωπον και ἀποτρόπαιον θὰ ἦτο νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ περιμείνη ἐπὶ πλέον.

Χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ πλέον παρατηρήσεις ἡ οἰκοφύλαξ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς και διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Αἰμιλιανή, εἶσαι σύ; ἠρώτησε διὰ τῆς βραχνώδους φωνῆς τῆς ἡ ἀσθενὴς, ἀκούσασα τὴν θύραν ἀνοιγομένην.

Δὲν εἶναι ἡ ἐγγονὴ σας, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοφύλαξ πλησιάσασα πρὸς τὴν κλίμακα.

Ἄ! εἶσθε ἡ οἰκοφύλαξ; εἶπεν ἡ ἀσθενὴς στρεφομένη κατὰ τὸ ἡμισυ.

Μάλιστα, και ἔρχομαι νὰ σὰς ἴδω.

Εἶσθε πολὺ καλὴ, κυρία, και σὰς εὐχαριστῶ· ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἐγγονὴ μου;

Ἐπῆγεν ἔξω.

Μάλιστα τὸ γνωρίζω, και ὑποθέτω τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐξῆλθε.

Δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

ὦ! πρὸ πολλοῦ ἐξῆλθε, πρὸ πολλοῦ!

Ἄν ἔχετε τίποτε ἀνάγκη, κυρία, εἶπατέ το εἰς ἐμὲ και θὰ σὰς τὸ δώσω.

Ἡ ἀσθενὴς ἐξαγαγοῦσα τῆς κλίνης τὴν ἰσχνὴν χεῖρά τῆς ἔδειξε τὴν ἄνευ πυρᾶς ἐστίαν.

Τίποτε πλέον, τίποτε, εἶπε διὰ σπασμωδικῆς φωνῆς· και χθὲς και σήμερον δὲν ἔφαγεν ἡ ἐγγονὴ μου! . . . Θεέ μου, Θεέ μου! ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Παρισίοις δυστυχεῖς ἀποθησκοντες τῆς πείνης!

Μάλιστα· ὑπάρχουσιν ὁμως και γενναῖαι καρδίαι, ἐρχόμεναι εἰς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας των.

Δὲν τὰς γνωρίζομεν, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ ἀσθενὴς.

Ἄδιάφορον· πρέπει νὰ στηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς αὐτὰς· σὰς ἀφίνω και ἀμέσως ἐπιστρέφω· θὰ σὰς ἀνάψω καλὴν φωτιάν, τὸ ψυχὸς εἶναι δοιὺ, και θὰ σὰς φέρω ἔπειτα παχὺν ζῶμὸν και ἡμισυ ὀρνίθιον ψητὸν και κρασί παλαιόν.

Χρειάζονται χρήματα δι' ὅλα ταῦτα, και . . . ἂς ἀναμείνωμεν τὴν Αἰμιλιανήν.

Ἀφήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ κάμω ὅ, τι με ἐφώτισεν ὁ Θεὸς και μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἡ οἰκοφύλαξ ἐξεληθούσα, κατῆλθεν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἀβέστε εἰσοσι φράγκα, τῆ εἶπεν ὁ γραμματεὺς, ἀκούσας τὴν ἐκθεσίαν τῆς· ἀγοράσετε ταχέως ἀνθρακας, ξύλα, τρόφιμα, φάρμακα και ὅ, τι τέλος χρειασθῆ· μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς νεάνιδος μείνε πλησίον τῆς γραιίας μάμμης τῆς, και περιποιηθῆ αὐτήν, θ' ἀνταμειφθῆς δὲ διὰ τοὺς κόπους σου· νὰ μείνω ἡσύχος;

Μάλιστα, κύριε, θὰ πράξω διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην γυναῖκα ὅ, τι θὰ ἔπραττον διὰ τὴν ἰδίαν τὴν μητέρα μου.

Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς ἀπερχόμενος, πιθανὸν τὴν ἐσπέραν νὰ ἐπανέλθω.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μεγάλη πυρὰ ἔλαμπεν ἐν τῆ ἐστία τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Δαγγλάδ, ἡτις καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐζωγόνει τὸν ἀδύνατον στόμαχόν τῆς τρώγουσα πτέρυγα ὀρνιθίου, και πίνουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ποτήριον παλαιοῦ οἴνου· ἀνὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ἐπανελάμβανε· «Διατί λοιπὸν δὲν ἐπανερχεται ἡ Αἰμιλιανή;»

Ε'

Ἐίχε παρατεθῆ τὸ πρόγευμα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου Δεσβίνου, ἅπασα δ' ἡ οἰκογένεια παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, πλην ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὅπερ δι' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ πέντε

προσώπων· τοῦ κυρίου Δεσβίνου πάππου, ὀγδοηκοντούτους γέροντος, τοῦ υἱοῦ του, ἀπόντος προσωρινῶς, τῆς νύμφης του, και τῶν δύο ἐγγόνων του, τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὑψηλοῦ και ὠραίου εἰκοσιπενταετοῦς νέου, και τῆς Ἐρρικέτης, χαριστάτης και εὐμορφοτάτης δεκακοτῶ μόλις ἐτῶν νεάνιδος.

Ὁ πάππος, ὅστις περιστοιχίζετο ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ και τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων του, ἦτο ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνάπηρος· δις προσβληθεὶς ὑπὸ παραλυσίας εἶχε χρεῖαν νὰ τὸν ἐνδύωσι και νὰ τῷ δίδωσι νὰ τρώγῃ, ὡς μικρὸν παιδίον· τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπηρεσίαν εἶχον ἀναλάβει ἀλληλοδιαδόχως ὁ ἀδελφὸς και ἡ ἀδελφὴ, οἵτινες τὴν ἐξεπλήρουν μετὰ φιλοστοργου μερίμνης.

Σχεδὸν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀμιλήσῃ ὁ γέρον, ἐκ τοῦ ζῶρου ὁμως και λάμποντος βλέμματός του, ἐνόει τις ὅτι ἡ εὐφυία και ἡ σκέψις δὲν εἶχον σθεσθῆ εἰς τὸ εὐρὸ και ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένον αὐτοῦ μέτωπον.

Ὁ γέρον οὗτος εἶχεν ἐντελῶς ἐκπληρώσει τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολήν του. Ἰδρυτῆς ἐνὸς τῶν μᾶλλον σπουδαιωτέρων τῶν Παρισίων ἐμπορικῶν οἰκῶν εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ τὴν ἐργασίαν, ἡτις και τῷ ἀπέφερε περιουσίαν πλέον τῶν δύο ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἰππρέτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, και πλησιάσας τὴν κυρίαν Δεσβίνου εἶπεν αὐτῇ ὅτι ὁ κύριος Γ. . . χρυσοχόος ἐπεθύμει νὰ τῆ ὀμιλήσῃ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν διὰ τὸν κύριον Γ. . . τὴν ἐθιμοτυπίαν, εἶπεν ἡ κυρία· εἰσάγαγέ τον.—Τούτου δ' εἰσελθόντος, αἰεὶ τί ὀφείλομεν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς σας; ἡ ἠρώτησεν αὐτόν.

Εἰς ὅλως ἕκτακτον συμβᾶν, κυρία.

Συμβᾶν ἕκτακτον, ὅπερ μὰς ἐνδιαφέρει;

Πολὺ μάλιστα, κυρία.

Εἶπατέ μας ταχέως περὶ τίνος πρόκειται.

Τὴν πρωτὴν ταύτην νεάνις τις πτωχότατα ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά μου νὰ μοὶ πώλῃσῃ ἐν δακτυλίδιον· ἐξετάζων τὸ κόσμημα τοῦτο, τὸ μέγεθος και ἡ ὠραιότης τοῦ ἀδάμαντος τοῦ ὁποῖου μοὶ εἶχον προξενήσει κατ' ἀρχὰς ἐντύπωσιν, ἀνεγνώρισα τὸ δακτυλίδιον, ὅπερ ὁ σύζυγός σας κύριος Δεσβίνος μοὶ ἔδωκε τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ διορθώσω και καθάρσω.

Ἀδύνατον, κύριε. Ὅτι ἀπώλεσα τὸ κόσμημα τοῦτο οὐδ' ὅλως δύναμαι νὰ ὑποθέσω, καθὸσον σπανιώτατα τὸ φορῶ· περὶ τῆς τιμιότητος δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, ὥστε δὲν πιστεύω ὅτι μοὶ ὑπέξησθη ὑπὸ τίνος αὐτῶν ἂν δ' ἄλλως ἐχάνετο τὸ δακτυλίδιον, ἀμέσως ἤθελον τὸ παρατηρήσει, καθὸσον πάντες θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς σεβαστὸν κειμήλιον· πλην τούτου ἂν κλέπτῃς τις ἔθετε χεῖρα εἰς τὸ κιβώτιδιον, ὅπου κρύπτω τὰ κοσμήματά μου, δὲν θὰ ἤρκειτο

βέβαια παραλαμβάνων μόνον αυτό, πριν δ' ἡ βεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι τὸ δακτυλίδιον μου εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν κοσμημάτων μου, νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς εἰπω μετὰ θετικότητος, ὅτι ἡ πατήθητε ἕνεκα τῆς ομοιότητος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, ἡ ομοιότης θὰ ἦτο λίαν παράδοξος· παρατηρήσας ὅτι τὸ δακτυλίδιον εἶχεν ἐλαπτέριον εἰς τὴν ἑνδεσιν, ἀνήγειρα τὸν ἀδάμαντα καὶ ἀνέγνωσα τῇ βοήθειᾳ τοῦ φακοῦ μου τὰς λέξεις ταύτας:

«**Ἐρθίμιος—20 Μαΐου 1822**».

— Πράγματι, κύριε, εἶναι λίαν παράδοξον, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου.

— ὦ! ὦ! ἐπιθύρουν ὁ γέρον, αὐτίνος ἡ συνήθως ἤρεμος φυσιογνωμία ἐξφορονήθη καὶ τὸ βλέμμα ἀπήστραψεν.

— Ἐρρικέτη, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ὕπαγε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἂν δ' εὕρης εἰς τὸ ἐξ ἐβένου κιβωτίδιόν μου τὸ δακτυλίδιον, φέρε το.

— Ἡ νεᾶνις απεύσασα ἐπανήλθε μετὰ τινὰς στιγμὰς, φέρουσα τὸ δακτυλίδιον.

Ὁ χρυσοχόος καταπεπληγμένος ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.— ὦ! ὅτι ἐπραξά εἶναι μυσαρὸν! ἐπιθύρουν· ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω...

Κατορθώσας ὁ γέρον διὰ δυνάμεως, ἦν δὲν ἠδυνάτο τις νὰ περιμείνη παρ' αὐτοῦ, νὰ ἐγείρη τὸν βραχίονά του καὶ νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χειρὸς τῆς νύμφης του τὸ δακτυλίδιον, ἔφερον αὐτὸ εἰς τὰ γένη του, ἀνακράζας «**Δαγγλάδ, Δαγγλάδ!**»...

— Δαγγλάδ, ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, . . . εἶναι τὸ ἐπώνυμον τῆς νεάνιδος.

Ὁ γέρον ἐκινήθη μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— Κυρία, ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχόος, ἀπατηθεὶς, ὡς προείπατε, ἐκ τῆς καταπληκτικῆς ομοιότητος τῶν δύο τούτων κοσμημάτων, ἐνήγησα τὴν σύλληψιν τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, ἥτις ἦδη εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀστυνομίαν· εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοι ἐμπιστευθῆτε τὸ δακτυλίδιον σας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἵνα, τῆς ἀθωότητος τῆς κόρης ἀποδεικνυομένης δι' αὐτοῦ, ἀφεθῇ αὕτη ἐλευθέρα.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ γέρον· θέλω . . . νὰ . . . μάθω . . .

— Μαντεύω τὴν σκέψιν τοῦ πενθεροῦ μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου· ἡ μετὰ τοῦ δακτυλίδιου τούτου συνδεσμένη ἀνάμνησις ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας μας· δύνασθε νὰ μᾶς δώσητε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς δυστυχοῦς ταύτης νεάνιδος, ἥτις, ὡς λέγετε, φέρει τὸ ἐπώνυμον Δαγγλάδ;

— Μάλιστα, κυρία, δὲν ἔχω ἢ νὰ σᾶς ἐπαλαβῶ ὅτι ἡ ἰδίᾳ πρὸ ὀλίγου εἶπεν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομίου.

Καὶ χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τίποτε διηγήθη ἀ-

κριβῶς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς Αἰμιλιανῆς καὶ τῆς μάρμης τῆς.

Μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἠερόσθησαν πάντες, οἱ τοῦ γέροντος δ' ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ μόλις τῆς διηγήσεως περατωθείσης κατελήθη ὑπὸ λυγμῶν.

Ἡ Ἐρρικέτη περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, καὶ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά του,

— Πάππε μου, πάππε μου! εἶπε, μὴ κλαίεις οὕτω! καὶ ἐκλαίεν ὡσαύτως ἡ νεᾶνις· μεθ' ὑπέλαβεν.— Εἶναι ἀθῶα, πάππε μου! δὲν θὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ὕστερον ἡ μαμμά θὰ τῆς δώσῃ χρήματα.

— ὦ! ναι, ναι, εἶπεν ὁ γέρον Δαγγλάδ... τὴν περιουσίαν μου . . . τὰ πάντα . . . τὰ πάντα . . . εἰς αὐτόν.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μονοσυλλάβους λέξεις ἠδύνατο νὰ προφέρῃ ὁ γέρον, τὰ τέκνα σου ὅμως συνειθισμένα εἰς τὸ βλέμμα του ἐνόουν ὅτι αὐτὸς διανοεῖτο.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ υἱοῦ σας ἐγὼ ἀναπληρῶ αὐτάν· τί πρέπει νὰ πράξω; εἶμαι ἐταίμη νὰ σᾶς ὑπακούσω.

Ὁ γέρον κινήσας τὴν κεφαλὴν, ὑπέδειξε τὴν εὐχαριστήσιν σου, τῇ βοήθειᾳ δὲ τῆς ἐγγονῆς του κατορθώσας νὰ ἐγερθῇ, ἐπέθετο φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κυρίας Δεσβίνου, ἥτις κεύσαντος αὐτοῦ εἶχε πλησιάσει· μεθ' ὃ ὁ γέρον ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὸ βλέμμα πλήρες λάμψεως εἶπεν.— Ἐνταῦθα... καὶ αἱ δύο... δύο δωμάτια . . .

— Πάτερ μου, ἀπάντησεν ἡ νύμφη του, αἱ προσταγαὶ σας ἐκτελεσθήσονται.

— Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ γέρον, καὶ ἔπεσεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου· καθίσας δ' ἐπὶ τῶν γονάτων του τὴν Ἐρρικέτην, εἶπεν αὐτῇ χαμηλοφώνως.— Διὰ σέ . . . μία ἀδελφή . . .

— Θὰ τὴν ἀγαπῶ πολὺ, πάππε μου, ἀπάντησεν αὕτη.

— Κυρία, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου τῷ χρυσοχόω, ὁ υἱός μου θὰ σᾶς συνοδεύσῃ παρὰ τῷ ἀστυνομίῳ, ἵν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τῆς κόρης Δαγγλάδ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς. Ἀπευθυνομένη ἔπειτα πρὸς τὸν υἱόν τῆς.— Ἰουλιανέ, εἶπεν αὐτῷ, θὰ συνοδεύσῃς τὴν κόρην Δαγγλάδ μέχρι τῆς μάρμης τῆς, ὅπου θὰ μ' εὕρης.

— Μητέρα μου, δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ ἐγὼ; εἶπεν ἡ Ἐρρικέτη.

— Μάλιστα, ἂν ὁ πάππος σου τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Ὑπαγε, εἶπεν ὁ γέρον.

ΣΤ'

Ὁ πατὴρ τοῦ γέροντος Δεσβίνου ὑπῆρξεν ἀξιοματικὸς ἀνευ περιουσίας, φανευθεὶς κατὰ τὸ 1807 εἰς τὴν κατὰ τῶν Ῥώσων μάχην τῆς Πουλτούσκης, ὑπηρετεῖ δὲ τότε ὑπὸ τὸν στρα-

τὰς ἀποικίας, ἐνεχειρίζε τῷ φίλῳ τοῦ Δεσβίνου πενήτην χιλιάδα φράγκων.

— Καὶ τίνοι τρόπῳ θὰ σοὶ ἀποδώσω τὰ χρήματα ταῦτα; ἠρώτησεν.

— Περίμενε πρῶτον νὰ καταστῆς ἀρκούντως πλούσιος, καὶ ἔπειτα μοὶ τὰ ἀποδίδεις.

— Καὶ ἂν ἀντὶ νὰ πλουτήσω, ὡς πιστεύεις, ἀπολέσω τὸ σπουδαῖον ταῦτο ποσόν;

— Τότε θὰ ἦσαι ἀτυχῆς, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐ μόνον δὲν θὰ σοὶ ζητήσω ὅτι σοὶ ἔδωκα, ἀλλὰ θὰ πράξω πᾶν ὅτι ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτᾶται, ἵνα ἀναλάβῃς ἐξ ἀρχῆς πάλιν νέαν ἐπιχείρησιν.

Οἱ δύο φίλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα μὴ ἐπανίδωσι πλέον ἀλλήλους.

Ὁ κύριος Δεσβίνος ἐγένετο κατ' ἀρχὰς συνεταιρὸς ἐμπορικῷ τινος οἴκου τῶν Παρισίων, μετὰ τρία δ' ἔτη, τῆς ἐταιρίας διαλυθείσης, ἀπεχώρησεν ἔχων κεφάλαιον ἐβδομηκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων καὶ συνέστησεν ἐπ' ἰδίῳ ὀνόματι νέον ἐμπορικὸν οἶκον προσδεύσαντα καταπληκτικῶς ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι. Ὁ δὲ Δαγγλάδ δὲν ἀποκατεστάθη ἐν Μαρτινίκᾳ· κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ φίλος τῶν ταξιδιῶν διέτρεξεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς χώρας τοῦ νέου κόσμου καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.

Ἡ μετὰ τῶν δύο φίλων ἀλληλογραφία ἦτο σπανιωτάτη, οὐχ ἦπτον ἡμέραν τινὰ ὃ κ. Δεσβίνος ἐλαβεν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Δαγγλάδ τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ λάβῃ σύζυγον νέαν Γαλλίδα ἀποικογενῆ, ἣν συνήτησεν ἐν Πονδιχέρη καὶ ἧς ὁ πατὴρ ἦτο εἰς τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως ἐκεῖνης ἐμπόρων.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀνεφέρετο ὅτι ὁ γάμος εἶχεν ὀρισθῆ τὴν 20 Μαΐου.

Ὁ κ. Δεσβίνος ἦτο καὶ αὐτὸς μεμνησμενός, οὐδὲν ὅμως εἶχεν ἀκόμη ἀποφασισθῆ περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου του· ἰδέα λοιπὸν τῷ ἐπήλθε νὰ τελεσθῇ καὶ αὐτὸς τοὺς γάμους του τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐτελοῦντο καὶ οἱ τοῦ Δαγγλάδ· πρὸς τοῦτο δὲ χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ παρελθῶσιν ἡμέραι, αὐθημερὸν ἐδήλωσεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μνηστῆς του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι του τὴν 20 Μαΐου, εἰς ὃ καὶ συνήθεσαν.

Ὁ κύριος Δεσβίνος ἐγραψέ μακρὰν πρὸς τὸν φίλον του ἐπιστολήν· ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἀποφασίσθη ἵνα τὴν 20 Μαΐου γείνωσι καὶ οἱ ἰδικοὶ τοῦ γάμου, ὅτι ὁ ἐμπορικὸς του οἶκος ἐβαινεν ἐξαιρετα, καὶ κατέληγε θερμῶς παρακαλῶν τὸν Δαγγλάδ νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι πᾶν ὅτι κατεῖχεν ἀνῆκεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐτέρωθεν τὸν ἐθεώρει συνέταιρόν του, καὶ ὅτι ἐνόει νὰ τῷ δώσῃ ἐπὶ τῶν πενήτην χιλιάδων φράγκων τὸ ἀνάλογον κέρδος.

Ὁ κ. Δεσβίνος ἐν περίπου ἔτος νενυμφεμέν-

τηγὸν τοῦ ἱππικοῦ Δαγγλάδ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεσβίνου τακτικῶς ἀπέστειλε χρηματικὰς βοηθείας εἰς τὴν χήραν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· βραδύτερον τῇ φροντίδι τοῦ στρατηγοῦ ὁ υἱὸς Δεσβίνος κατετάχθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολήν, ὅπου πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ εἶχεν ἐγγραφῆ.

Ὁ Δεσβίνος εὐγνωμονῶν ἀν' ὅσων διὰ τὴν μητέρα του καὶ αὐτὸν ἔπραξεν ὁ στρατηγός, ἠγάπησε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εὐλιμενέστατα, καὶ οἱ δύο συμμαθηταὶ κατέστησαν ἀχώριστοι φίλοι, ἐξεληθόντες δὲ τῆς σχολῆς τὸ αὐτὸ ἔτος ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ χωρισθῶσι, διορισθέντες ἀνθυπολοχαγοὶ εἰς τὸ αὐτὸ σύνταγμα τῆς νέας φρουρᾶς, καὶ ὡς τοιοῦτοι μετασχόντες τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812, ἥτις ἤρξατο διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ Νιέμεν, καὶ ἥτις ἐμελλε νὰ καταστῇ τῶσον ὀλεθρία εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν Ναπολέοντα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος εὐρίσκοντο ἐν Αὐστρίᾳ, Βοζαίν καὶ Δρέσδην, τὴν δὲ 16 Ὀκτωβρίου σφαῖρα διεπέρασε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Δαγγλάδ ἐν Αἰνδανῶ.

Ὁ Δεσβίνος συνεμερίσατο τὴν θλίψιν τοῦ φίλου του, καὶ οἱ δύο νεαροὶ ἀξιοματικοὶ ἐκλαυσαν ὁμοῦ τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ, ἐπανεληθόντες δ' εἰς Γαλλίαν μετὰ τοῦ φρικωδῶς ἀποδεκατισθέντος στρατοῦ ἔλαβον μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἀπελπιστικὴν μάχην, καθ' ἣν ἐπὶ ἑκα μῆνα νέα γαλλικὴ στρατιὰ, συγκειμένη ἐκ νέων, οἵτινες κατὰ πρῶτον ἐβλεπον μάχην, ὑπερήσπισε βῆμα πρὸς βῆμα τὸ πάτριον ἔδαφος κατὰ τῶν ἠνωμένων δυνάμεων ὀλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ τὸ Βατερλό, ὅπότε ἡ τελευταία γαλλικὴ στρατιὰ ὑποχωρήσασα πρὸς τὸν Αἰγείρα, εἶχε διαλυθῆ τῇ τῶν συμμαχῶν αἰτήσει, οἱ ἀξιοματικοὶ Δαγγλάδ καὶ Δεσβίνος ὑπέβαλον τὰς παραιτήσεις των· ὁ πρῶτος τούτων ἦτο πλούσιος, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος μόνην περιουσίαν εἶχε τὸ ζῆφός του, ὥστε τὸ στάδιόν του εἶχε καταστραφῆ.

— Ἀγαπητέ Δεσβίνε, τῷ εἶπεν ὁ Δαγγλάδ, μὴ ἀπελπίζεσαι· ἡ Γαλλία δὲν στερεῖται πόρων διὰ νέον εὐφυᾶ καὶ δραστήριον ὡς σύ· εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῆς πατρίδος μας ὑπάρχουσι κάλλιστα θέσεις, καὶ δὲν ἔχεις ἢ νὰ ἐκλέξῃς τοιαύτην, ὅτι σοὶ ἄλλοί ποτε εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅπερ ἐγὼ, καθὼ ἀδελφός σου, θὰ σοὶ τὸ καταβάλω. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν, ὅπου οὐδένα πλέον ἔχω συγγενῆ, ἵνα μεταβῶ εἰς Μαρτινίκαν παρ' ἀδελφῆ τινι τῆς μητρὸς μου, θέλω μεταποιήσαι εἰς μετρητὰ πᾶσαν τὴν περιουσίαν, ἣν ὁ πατὴρ μου μοὶ ἀφῆκε, θέλω δὲ πράξαι διὰ σέ ὅτι θὰ ἐπραττεν ὁ στρατηγός Δαγγλάδ.

Ὀλίγους μετέπειτα μῆνας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δαγγλάδ ἦτο ἐτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν εἰς

νος δὲν εἶχε λάβει ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς του, ὅτε πρῶταν τινὰ πλοίαρχός τις, εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Δαγγλάδ, καὶ δακτυλιοθήκην, ἐν ᾗ ὑπῆρχε πολὺτιμος δακτύλιος.

«Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γάμου σου καὶ τοῦ γάμου μου, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, παρήγγειλα νὰ κατασκευασθῶσι δύο ἀδαμαντοκόλλητοι δακτυλιοὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ καθ' ἓλα ὅμοιοι ὑπὸ τὸν ἀδάμαντα, ὅστις μετακινεῖται δι' ἐλατηρίου, εἰς τὴν σφενδόνην ἐγαράχθησαν αἱ λέξεις «*Ἐνθύμιος — 20 Μαΐου 1822*» ἔδωκα τὸν ἓνα τῶν δακτυλίων τούτων εἰς τὴν σύζυγόν μου, σοὶ ἀποστέλλω δὲ τὸν ἕτερον, παρακαλῶν σε νὰ τὸν προσφέρῃς εἰς τὴν γυναῖκά σου ἐξ ὀνόματος μου εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰλικρινοῦς καὶ παλαιᾶς φιλίας μας.

«Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλλίαν ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ἢ ἐγκατασταθῶ ἐν Παρισίοις πλησίον σου, καὶ ὅ' ἀποτελέσωμεν τοῦ λοιποῦ μίαν οἰκογένειαν».

Δυστυχῶς ὁ Δαγγλάδ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του ἀποβιάσας ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ εἰς Μαρτινίκαν, ὅπου εἶχεν ἐπανέλθει ἐν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου του.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη περιέμενον ὁ Δεσβίνος τὴν ἐπάνοδον τοῦ φίλου του ἢ τοῦλάχιστον εἰδήσεις του· πολλὰς εἶχε γράψῃ ἐπιστολάς εἰς Πονδιχέρην καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἀλλ' οὐδεμίαν ὅμως ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Δαγγλάδ κατέλιπε τὴν Μαρτινίκαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς παρὰ τῷ πατρὶ της, ὅστις τὸ αὐτὸ ἔτος ἀποχωρήσας τοῦ ἐμπορίου ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ ἐγγόνου του.

Καί τοι δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ ἤκουε πολὺς νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Δεσβίνου, ἠγνῶσι ὅμως καθ' ὀλοκληρίαν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε δανείσει τῷ κ. Δεσβίνῳ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ, τοῦ χρόνου παρελθόντος, ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειαν ταύτην, βραδύτερον δὲ ὅτε ἕνεκα ἀπροόπτων δυστυχημάτων ἡ περιουσία της καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ, ἠφανίσθησαν, δὲν ἐνεθυμήθη πλέον ὅτι ἐν Παρισίοις ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἑκατομμυριοῦχος, πρὸς ὃν ἡ δύνατο ν' ἀποταθῆ μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα Δαγγλάδ.

Δεκαπέντε μετέπειτα ἔτη ὁ Δεσβίνος ἔμαθε τυχαίως τὸν θάνατον τοῦ Δαγγλάδ, ὅλαι δ' αἱ ἐρευναὶ του πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς χήρας ἀπέβησαν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ υἱὸς τοῦ Δεσβίνου καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠγνόουν ἐκεῖνο, ὅπερ ὅλη ἡ οἰκογένεια ὤφειλε τῷ Δαγγλάδ, ἄλλως ὁ γέρων τοῖς εἶχεν εἰπεῖ πολλάκις,

«Τέκνα μου, μὴ λησμονήσατε ὅτι τὸ τρίτον τοῦλάχιστον τῆς περιουσίας μου ἀνήκει εἰς τὴν χήραν Δαγγλάδ καὶ εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἐγγόνους της, ἂν ὑπάρχουν τοιοῦτοι».

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται κάλλιστα νὰ κατανοήσῃ τις ποῖαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Δεσβίνου ἡ ἀποκάλυψις τοῦ χρυσοχοῦ.

Z'

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος καὶ ὁ χρυσοχὸς ἐξῆλθον ὁμοῦ τῆς οἰκίας· μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κυρία Δεσβίνου μετὰ τῆς θυγατρὸς της ἐξελθοῦσαι καὶ αὐταὶ μετέβησαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ.

— Ἐπὶ τέλους ἐπανήλθατε! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν χρυσοχόν εἰσερχόμενον μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του· σὰς περιμένομεν μετὰ μεγάλης ἀνυπομονῆσας.

Ἡ νεᾶνις ἐγερεῖσα, μετ' ἀνησυχίας παρετήρησε τὸν ἀστυνόμον, καθόσον ἡ τύχη της ἐκρέματο ἐκ τῶν λόγων, οὓς ὁ χρυσοχὸς καὶ ὁ ἀκολουθῶν αὐτὴν νέος ἤθελον εἰπεῖ πρὸς αὐτόν.

— Ὁ πελάτης μου κύριος Δεσβίνος δὲν εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις, εἶπεν ὁ χρυσοχὸς, ὁ υἱὸς του ὅμως δύναται νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Κύριε ἀστυνόμε, κάλλιστα εἶχον ἀναγνωρίσει τὸ δακτυλίδιον...

Ἡ νεᾶνις ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος σπεύσας τότε πρὸς αὐτὴν καὶ λαβὼν τὴν χειρὰ της· «ἀλλ' εἰσθε ἐλευθέραι, κυρία!» ἀνέκραξε.

— Ἡγνῶουν ὅτι ὑπῆρχον δύο καθ' ἓλα ὅμοια δακτυλίδια, ὑπέλαθεν ὁ χρυσοχὸς, καὶ ἐξαιτοῦμαι συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας διὰ τὰς ἀδικίας ὑποψίας μου.

— Ὡ! σὰς συγχωρῶ, κύριε, εἶπε ζωηρῶς ἡ Αἰμιλιανή· δὲν μ' ἐγνωρίζατε, καὶ πᾶς τις ἐν τῇ θέσει σας θὰ μ' ἐθεώρει ἔνοχον.

— Προσφιλές μοι τέκνον, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος, τῆς θείας Προνοίας αἱ βουλαι εἶναι ἀνεξερευνήτοι, καὶ οὐχὶ ματαίως ὠδήγησεν αὐτὴ ὑμᾶς ἐν μέσῳ δύο κλητῆρων εἰς ἀστυνομικὸν γραφεῖον· τὴν πρῶταν ταύτην σείς καθὼς καὶ ἡ γραῖα μάμμη σας, στερούμεναι ἄρτου καὶ πυρᾶς, εἰσθε δυστυχεῖς καὶ ἀπηλπισμένοι, καὶ ἐνομιζατε ἑαυτὰς ἐγκαταλειμμένας. . . . ὁ Θεὸς ὅμως ἐπέβλεπεν ἐφ' ὑμῶν. Ἡδὴ δὲν εἰσθε πλέον μόναι ἐν τῷ κόσμῳ· ἔχετε φίλους, οἵτινες θὰ σὰς συνδράμωσι, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος, ὁ στρατηγὸς Δαγγλάδ ἀποθανὼν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὑπηρετῶν τὴν Γαλλίαν, ἦτο ὁ πρότερος παππὸς τῆς κόρης· ἡ οἰκογένειά μου ὀφείλει τὸ πᾶν εἰς τὸν πάππον της, τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπαρξίν της ἴσως! . . . Δὲν ἀπατάσθε λέγοντες, ὅτι ἡ θεία Προνοία ὠδήγησεν ἐνώπιον ὑμῶν τὴν κόρην Δαγγλάδ, ὡς ἐγκαληματιάν. Ὁ Θεὸς βέβαια ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς μάμ-

μης της· ἀναλογισθεὶς τὰ δεινά των, εἶπεν ἡ Ἀρκεῖ! . . .» Ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ πάππος μου, ὅστις ζῆ ἀκόμη, ἐξαίτουνται δι' ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἄλλως τοῖς ἀνήκει, νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Δαγγλάδ, καὶ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ μέλλον τῆς ἐγγονῆς της.

— Ἴδού ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς λόγοι, ὑπέλαθεν ὁ ἀστυνόμος, ζωηρῶς συγκινημένος. Κύριε Δεσβίνε, ἐπιτρέφατέ μοι νὰ σφίξω τὴν χειρὰ σας, καὶ νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὰ αἰσθήματα, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξεφράσατε ἐξ ὀνόματος τῆς οἰκογενίας σας, μὲ πληροῦσι θαυμασμοῦ.

Ὁ νέος πλησιάζας τότε πρὸς τὴν Αἰμιλιανήν, — Ἐυχαριστήθητε, τῇ εἶπε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὸν βραχίονά μου, ἵνα σὰς ὀδηγήσω εἰς τῆς μάμμης σας.

— Ὡ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥς αἱ παρειαὶ ἠρθῆσαν, δὲν παρετήρησατε τὴν ἐνδυμασίαν μου. . . ὅχι, καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω μόνη.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιανός, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σὰς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐμπρός, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, λάβετε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Δεσβίνου, νὰ στηριχθῆτε εἰς αὐτόν ὡς εἰς βραχίονα φίλου.

— Ἀδελφοῦ μᾶλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐγχερίζων τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν Αἰμιλιανήν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μειδιάματος· ἀλάβετε τὸν δακτύλιον, κυρία, καὶ μὴ εἰσθε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, διότι πολλὰ τῷ ὀφείλετε.

Ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἡ Αἰμιλιανὴ ταχέως μετέβησαν κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ, ὅπου ἡ κυρία Δεσβίνου, προηγουμένης φθάσασα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀσθενῆ περὶ τῶν λαβόντων χώρων τὴν πρῶταν, καὶ νὰ τῇ διηγηθῆ τί ὁ κύριος Δεσβίνος, ὁ πενθερὸς της, ὤφειλεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κυρίου Δαγγλάδ συζύγου της ἀσθενοῦς.

Ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μάμμης της ἡ Αἰμιλιανὴ μετέβη εἰς τὰς τῆς κυρίας Δεσβίνου, μετ' ἧ ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἐρρικέτης, ἥτις ἀσπασθεῖσα τὴν Αἰμιλιανήν εἰς τὰς δύο παρειαίς, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ— «ὁ πάππος μου, τῇ εἶπε, θέλει νὰ εἰσθε ἀδελφὴ μου, ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ σὰς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας· πόσον θὰ χαρῆ ὁ ἀγαπητὸς μου πάππος ὅταν σὰς ἴδῃ!»

— Ὡ! εἶμαι εὐτυχιστάτη, ἐψέλλισεν ἡ Αἰμιλιανὴ κλαίουσα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐλθὼν ὁ ἱατρός, ὃν ἐκάλεσεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γραῖα Δαγγλάδ ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ μετακομισθῆ, προσθεῖς ὅτι διὰ μεγάλων φροντίδων καὶ πολλῶν περιποιήσεων εἶχεν ἐλπίδας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ μηνός.

Οἱ καλοὶ οὗτοι λόγοι κῆρξαν ἔτι τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐτυχίαν πάντων. Πρὸ τῆς ἐσπέρας δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ εἶχεν ἐγκαθιδροθῆ εἰς τὸ δι' αὐτὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεσβίνου παρασκευασθὲν δωμάτιον, ὃ δὲ ὀάλαμος τῆς Αἰμιλιανῆς παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς καίμενος συνεικονοῦναι πρὸς τὸν τῆς Ἐρρικέτης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Δαγγλάδ ἐξηγεῖτο τῆς κλίνης, καὶ ταχέως ἀνέβρωσεν ἐντελῶς.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γέρων Δεσβίνος ἠρώτησε τὸν υἱὸν του ἂν ἐσκέφθη νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δαγγλάδ χρέος του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένος· ἵνα ἡ κόρη Δαγγλάδ καταστῆ καθ' ὀλοκληρίαν θυγάτηρ μας, θὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἰουλιανόν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρων, ἀλλὰ ταχέως, ταχέως! ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς κόρης Αἰμιλιανῆς Δαγγλάδ καὶ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Δεσβίνου.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΕΜΟΣ;

Ἄνεμος εἶνε ἀήρ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὲ μεγαλιτέραν ἢ μικροτέραν σφοδρότητα· ἐν δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς μετατοπίσεως ταύτης εἶνε ὁ ἀνισος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διασκορπισμός τῆς θερμότητος. Ὁ ἀήρ θερμανθεὶς ἐν χώρῳ τινὶ, αἰρεται πρὸς τὰ ἄνω ἕνεκα τῆς ἐλαφρότητός του, ἄλλος δ' ἀήρ καταβαίνει πρὸς ἀντικατάστασιν του. Καθ' ἡμέραν ἀκούομεν τοὺς θερμαινομένους ἐνώπιον ἐστίας νὰ παραπονῶνται ὅτι, ἐν ᾧ ἀπ' ἐμπρὸς καίονται, ἀπ' ὀπίσω εἶνε παγωμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ αἰτία εἶνε ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἐκεῖ σχηματίζεται ρεῦμα ἀέρος, καὶ ἐν ᾧ ὁ θερμὸς ἀήρ ἐξέρχεται διὰ τῆς καπνοδόχης, ὃ ἐν τῷ δωμάτιῳ ψυχρὸς ἀήρ δρᾷ βιαίως πρὸς τὴν ἐστίαν.— Ἀνοίξατε τὴν θύραν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι δύο παρακείμενα δωμάτια, ὧν τὸ μὲν εἶνε ψυχρὸν, τὸ δὲ θερμὸν, καὶ κρατήσατε ἀνημμένον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου θέλει στραφῆ ἀμέσως πρὸς τὸ ψυχρὸν δωμάτιον. Θέσατε τὸ κηρίον ἐκεῖ κατὰ γῆς, καὶ ἡ φλόξ ἀμέσως θέλει στραφῆ πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον. Τάντιθετα ταῦτα ἀποτελέσματα προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς θύρας ἐνεργεῖ ρεῦμα ἀέρος ἀντίστροφον, κάτω μὲν ψυχρὸν, ἄνω δὲ θερμὸν.

Ἀκριβῶς τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς γῆς θερμαινομένης καὶ τοῦ ἀέρος.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤ'

Τῇ ΚΥΡΙΑ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880.

Ἄν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα,

ΠΟΛΚΑ

ΤΥΠΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΣ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγίου.]

401.

Ἡ ὕψωσις κατακομει τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀξίαν, καθὼς τὰ καλλυπίσματα τὴν εὐμορφαν γυναῖκα.

402.

Τὸ ἐν ἐρωτικαῖς φιλοφροσύναις παντὸς ἀλλοῦ σπανιώτερον εἶναι ὁ ἔρωσ.

403.

Ἐνίοτε πρὸς ὕψωσιν τοῦ ἀνθρώπου μεταχειρίζεται ἡ τύχη τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι δὲ ἄνθρωποι ὄχληροι, ὧν ἀμείβομεν τὴν ἀπουσίαν, πρὸς ἀπατροπὴν τῆς παρουσίας αὐτῶν.

404.

Ὡς φαίνεται, ἡ φύσις κατέκρυψεν ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ ἡμετέρου νοῦς δεξιότητα καὶ δυνάμεις, ἅς πάντῃ ἀγνοοῦμεν. Μόνα δὲ τὰ πάθη δύνανται καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτὰς φανεράς, καὶ νὰ μεταδώσωσιν εἰς ἡμᾶς ὀξυδερκεῖαν βεβαιότεραν καὶ τελειότεραν τῆς ἐμπειρίας.

405.

Πλήρης ἀπειρίας φθάνει τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἡλικίας ὁ ἄνθρωπος, διατρέχει δὲ καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον προκεχωρημένας, στερούμενος πολλὰκις τῆς δεούσης ἐμπειρίας, καὶ μολονότι προεβηκῶς ἤδη.

406.

Αἱ γυναῖκες αἱ θρυπτόμεναι ζηλοτυποῦσιν ἐπιδεικτικῶς τοὺς ἔραστὰς αὐτῶν, ὅπως ἀποκρύψωσι τὸν πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας φθόνον αὐτῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος συνομιλεῖ μετὰ τοῦ συμμαθητοῦ του Πέτρου.

— Πῶς εἶνε σκεπασμένον τὸ σπῆτι σας ; ἔρωτᾷ ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶς νὰ ἦνε σκεπασμένο. . . με κεραμιδία . . . καθὼς καὶ τὸ δικό σας.

— Ἄ ! ὄχι, τὸ δικό μας, λέγει ὁ μπαμπᾶς, ὅτι εἶνε σκεπασμένο με ὑποθήκας.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὴν γυναῖκα, καὶ ἡμεῖς τὴν κυρίαν. Ἐὰν ἡ Εὐα ἐπανήρχετο εἰς τὸν κόσμον, τὸ σῶμά της θὰ μᾶς ἐφαίνετο χονδροειδές, οἱ πόδες της μεγάλοι, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἡλίθιοι. Δὲν θὰ εὐρίσκετο οὐδ' ὁ πλέον μικρὸς ὄφις διὰ νὰ τὴν ἀπατήσῃ· κἀνεὶς δὲν θὰ τῆς ἐπρόσφερε μῆλα (Leon Gozlan).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Τῆ 10 Ἰανουαρίου ἤρξατο ἡ διάτρησις τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμαῶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ φερδινάνδου Λεσσέψ. Ἡ ἐπταστῆς θυγάτηρ αὐτοῦ

Φερνάνδα ἀνῆψε διὰ φωτὸς ἠλεκτρικοῦ τὴν ὑπόνομον, ἐν ἣ ὑπάρχον αἱ ἐκπυροσροτικαὶ ὕλαι.

Ἡ Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ὑπέγραψεν ἐσχάτως ψήφισμα, δι' οὗ καταργεῖται ἡ δουλεία ἐν τῇ νήσῳ Κούβα. Μετεχειρίσθη δὲ πρὸς ὑπογραφὴν τὸν ἱστορικὸν κάλαμον, δι' οὗ συνετάχθησαν τρία γαμικὰ συμβόλαια, τὸ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης Μομπενσιέ, τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας Β' καὶ Ἀλφόνσου ΙΒ'.

Ἡ Ἐργατικὸς κατέπλευσεν εἰς Νεάπολιν ἡ Βέργα, ἡ εὐτυχῆς σουηδικὴ ναὺς, ἥτις, ἀποσταλεῖσα εἰς τὸν βόρειον πόλον, διέπλευσεν αἰσιῶς τὸν βερίγγειον πορθμὸν, καὶ περιπλεύσασα τὴν Ἀσίαν ἐπανῆλθε διὰ τῆς σουεδικῆς διώρυγος εἰς τὴν Εὐρώπην, λύσασα πρακτικῶς μέγα ἐπιστημονικὸν πρόβλημα, ὑπὲρ οὗ τοσαῦται ἐθυσίασθησαν εὐγενεῖς ὑπάρξεις. Τῆς ἐν Βέργα ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς ἡγήετο, ὡς γνωστὸν, ὁ Σουηδὸς καθηγητῆς Νορδενσιγιόλδ.

Ἡ Τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐτολήθη τὸ τελευταῖον κακούργημα τῶν μηδενολατρῶν, κείνται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Νέβα, ὀνομάζονται δὲ οὕτω, διότι ἐν αὐτοῖς διέρχεται ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡ λαμπροτάτη αὐτῶν αἶθουσα εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἐστακτόριον, ὑπ' ἧ ἐξεργάγη ἡ ὑπόνομος. Ἡ αἶθουσα αὕτη εἶνε ἀληθῆς θερμοκήπιον, τὴν δὲ νύκτα φωτίζεται διὰ δεκαεσιγλίῶν κηρίων. Περιέχει πεντήκοντα μικρὰς τραπέζας· ὑπεράνω δ' ἐκάστης ἐξ αὐτῶν ὑψοῦται κολοσιαῖος φοινῆξ, ἐξ ἐκείνων, οὓς δύναται τις νὰ ἴδῃ μόνον ἐν Ἀνδαλουσίᾳ. Ἡ τραπέζα τοῦ αὐτοκράτορος κείται εἰς τὸ μέσον, εἶνε δὲ πάντοτε ἐστολισμένη δι' εὐωδῶν ἀνθέων ἐντὸς βαρυτίμων δοχείων. Ἡ τολμηροτάτη παιητικὴ φαντασία εἶνε ἀδύνατον νὰ ὀνειροπολήσῃ μαγικώτερον θέαμα.

Ἡ Τὸ στέμμα, ὅπερ ἔφερον ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία κατὰ τὴν πρόσφατον ἐναρξιν τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου, ἦν κεκοσμημένον διὰ 3800 πολυτίμων λίθων, ἐξ ὧν 3,411 ἀδάμαντες.

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Θέλετε νὰ δοκιμάσητε τὴν ποιότητα πυρίτιδος τινός ; Ἴδου ὁ ἀπλούστερος τρόπος· α' Ἐπὶ λευκοῦ καὶ λεῖου χαρτοῦ ἀποθέσατε ἐν μικρῷ σωρῷ γόμων τῆς πυρίτιδος. Ἀναφλέξατε αὐτὴν διὰ τῆς προσεγγίσεως πεπυρακτωμένου ξύλου ἢ μετάλλου. Ἡ μὲν καλῆς ποιότητος πυρίτις παράγει καπνὸν λευκὸν καὶ διαυγῆ, ἀφίνουσαν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ κυκλοτερῆ καὶ ἐπιπολαίου χρώματος κηλίδα· ἡ δὲ κακῆς ποιότητος παράγει καπνὸν πυκνὸν, κηλίδα μέλαιναν, πολλὰκις μάλιστα κατακαίει τὸν χαρτὴν».

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΡΕΠΙΣ ἘΚΡΙΝΗΣ, ΘΕΟΣ ΜΙΑΤΙΑΣΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 19.